po cyklistickom chodníku. Vidieť veci, ktoré by sme inak nezbadali."

Sáru jeho návrh nadchol. Na hrboľatej cestičke bude môcť vyskúšať prehadzovačku nového bicykla.

„Ánooo!" zajasala.

Zoe už vyrazila a vyzvala Sáru, aby ju nasledovala. „Poďme, segra!" vykríkla. „Pôjdeme dopredu."

„Dávajte pozor na korene!" zavolal za nimi otecko.

Priamo pred nimi bola smerovka s obrázkom bicykla a ukazovala vľavo do lesa. Zoe sa ujala vedenia a Sára jej šla v pätách.

Cyklistický chodníček sa kľukatil medzi stromami, príkro stúpal do kopca a zasa sa prudko zvažoval. Pod bicyklami praskali vetvičky a na vrcholkoch vysokých jaseňov krákali havrany, prekvapené nečakanými návštevníkmi.

Sára cestou cez hrbole hlasno cvakala zubami. Zistila však, že so svojou staršou sestrou dokáže držať krok, lebo vďaka prehadzovačke ľahko zvláda aj náročnejší terén.

Čoskoro dorazili k drevenému mostíku cez potok a otecko vymyslel prvú úlohu.

„Každý z nás vyrobí lodičku. Pustíme ich po prúde a prvá, ktorá prepláva popod mostík a objaví sa na druhej strane, vyhrá. Môžeme si dať časový limit päť minút. Čo vy na to?"

Sára si pomyslela, že to bude fajn. Zoe, ktorá dávala prednosť počítačovým hrám, vystrúhala kyslú tvár. Potom dievčatká zliezli z bicyklov, opreli ich o strom a vybrali sa hľadať vhodný stavebný materiál. Sára vyrobila z kúska dreva úzku loďku a namiesto plachty na ňu pripevnila list. Zoe urobila minikanoe: čiastočne olúpala z vetvičky kôru, aby mala špicaté konce. Otecko vytvoril maličkú plť z konárikov,